

Lhenice 1283 - 2003

**720 let od první písemné zmínky
v archivních pramenech**

Hledání a nacházení svědectví o osudech rodáků ze Lhenic a okolí pokračuje díky prachatickému Dr. J. A. Magerovi, který mi věnoval časopis Zlatá stezka z roku 1930, kde je vzpomínka na učitele Jouna. V našich vyprávěních tak znovu ožívají zapomenuté události, přibývají jména, tváře na fotografiích a stále je co objevovat. O badatelské radosti nad bohatým úlovkem z hlubokých, nikdy ne zcela propátrných vod naší historie ostatně věděl své už Jára Cimrman, když napsal: „Minulost se ustavičně mění, zatímco budoucnost zůstává jen taková, jaká bude ...“

Téměř sedm let uvažoval a snil pan učitel Jan Alois Joun o tiskovině, která by jako „... časopis pravidelný, domovědného obsahu, učitelstvu i školní mládeži lehce přístupný“ oslovila jihočeské čtenáře v kraji západně od Budějovic. První číslo Zlaté stezky vyšlo 1. 9. 1927. Po dvě vydavatelská období (1927 - 1941, 1946 - 1949) plnila její stránky bohatá regionální historie, uchovaná v památkách a paměti lidí i v pověstech a písničkách. Mnohokrát došlo i na redakční předsevzetí objevovat události „o nichž ani Palacký nevěděl“. Předejme však slovo povolanějšímu autorovi - redaktor Čestmír John vzpomíná r. 1930 ve Zlaté stezce na svého přítele.

Jan Alois Joun se narodil v klínu Jaronínských hor, ve Vadkově dne 20. dubna 1863. Prvé základy vzdělání položily mu tehdy čtyřtřídní obecná škola ve Lhenicích, písecká reálka a měšťanská škola v Netolicích. Pak vystudoval učitelský ústav v Soběslavi, kde maturoval 25. června 1883.

Vyzbrojen vědomostmi přichází 15. září 1883 co mladý učitel na obecnou školu ve Vlachově Březí a vyniká záhy nejen v působení školním, ale i v životě veřejném. Jako nadaný hudebník, zpěvák a herec pořádá zapadlému městečku zušlechťující zábavy, zakládá hasičský sbor, čtenářský klub, tělocvičnou jednotu Sokol, ochotnický kroužek, shromažďuje živnostníky a zakládá řemeslnicko-živnostenskou besedu „Plánek“ a koná mnohé přednášky. Sklízí naprosté úspěchy ve svém veškerém počínání, stává se miláčkem mládeže a všeho občanstva. Dne 1. dubna 1912 odchází z Vlachova Březí do Libějovic, byv zde ustanoven řídícím učitelem a nechává ve Vlachově Březí ovoce své zdárné práce, vděk a nejkrásnější vzpomínky občanstva.

Také v novém působišti řídí kroužek divadelních ochotníků „Červíček“ a brzy zakládá ve zdejších skromných poměrech tělocvičnou jednotu Sokol, stává se jejím starostou, vzdělavatelem, pokladníkem, dirigentem hudebního kroužku a režisérem dramatického odboru. Joun si rázem získává naprosté důvěry občanstva, jest volen za člena obecního zastupitelstva, zakládá obecní knihovnu Jiráskovu, vede akci o postavení pomníku ve světové válce padlých rodáků. Úřady školní uznávají též zásluhy jeho a udělují mu častá pochvalná uznání.

Dnem 1. března 1926 odchází Joun na odpočinek a stěhuje se do blízkých Vodňan. Čeká tu na něho nový životní úkol; z učitelské schůze v Těšovicích odchází 8. srpna 1926 J. A. Joun coby zvolený redaktor nově založeného vlastivědného sborníku kraje Husova a Chelčického „Od Zlaté stezky“. Shromažďuje spolupracovníky a před prázdninami 1927 předkládá učitelstvu a veřejnosti prvé číslo nového časopisu.

Leč osud tentokrát zkrátil jeho plány a dopřává mu osobně vypravití jen prvá dvě čísla sborníku, neboť již koncem října 1927 přinucen rodinnými poměry, opouští Vodňany a stěhuje se do Tábora. Těší se nadějí, že i odtud bude stejně dobře Zlatou stezku řídit. Ukázalo se však, že řádné vypravení každého čísla vyžaduje redaktorovu osobní přítomnost v místě tisku a výpravy, a proto je nucen přímé řízení sborníku předat zástupci - učiteli Vejvarovi. Joun sám se stává redaktorem vzdáleným, který nemůže zasahovati tak, jak bylo jeho úmyslem. Přesto pro sborník pracuje stejně horlivě, ba více, než bylo jeho tělesným silám zdrávo.

V listopadu 1928 přijíždí do Číčenic na schůzi redakční rady, kde je však nucen pro náhlou nevolnost přerušit jednání. Zpáteční cestu již překonává těžko, nastává doba nemoci. Větší činnost pro sborník mu nedovoluje ani lékař, ani sama nemoc. Jan Alois Joun přese všecko ještě píše, radí a prospívá, jak může. Píše jen po chvilkách a tajně, aby o tom jeho starostlivé okolí nevědělo. Počátkem listopadu 1929 podnikl cestu do svého kraje naposledy. Navštívil hrob manželky Anežky ve Vlachově Březí a pak i Vodňany. Na Libějovice, kam se též chystal, nezbylo sil. Netají se vědomím, že je to cesta poslední. Zemřel dne 19. srpna 1930 v Táboře, pochován je ke své životní družce na půvabném hřbitově u Sv. Ducha ve Vlachově Březí.

Fotografie a text (red. upravený): Zlatá stezka, vlastivědný sborník kraje Husova a Chelčického, roč. IV, září 1930, č. 1 s. 2 - 4. Obálku Zlaté stezky vyzdobil husinecký grafik Josef Krejsa.

Připravil M. Trnka